

Vals spelen

Door Feikje Breimer

Verbijsterd kijkt de loper met het nummer 1147 mij aan. 'Waarom?', vraagt hij zich ruim twee uur later af. 'Waarom?' Het is de grote vraag die je je stelt wanneer je voormalige topsporters snikkend ziet bekennen dat ze inderdaad een beetje doping hebben gebruikt. Echt heel weinig maar...

Wie geen doping gebruikt moet sterk zijn om eeuwige roem te behalen. Maar wat wanneer je beide niet hebt? Dan moet je slim zijn! Een beetje marathonstad biedt gratis openbaar vervoer aan aan lopers met een zichtbaar startnummer. Of Rosie Ruiz betaalde voor haar metrokaartjes vertelt het verhaal niet. Toch betaalde ze een hoge prijs voor haar eeuwige roem.

Doping vrij

Rosie Ruiz gebruikte in 1979 het openbaar vervoer van New York om een tijd onder de drie uur te lopen. Hiermee behaalde ze de limiet om mee te mogen doen aan de marathon van Boston in 1980. Hier verbrak ze haar record met maar liefst 25 minuten en won met een tijd van 2.31.56. Een journalist merkte op dat ze er helemaal niet vermoeid uitzag. Waarop zij antwoordde dat ze die ochtend vol energie uit bed was gestapt. Dat ze ook in de metro was gestapt vertelde ze er niet bij.

Vanwege het opmerkelijke pr, het ontbreken op videobeelden van de lopers en aangezien niemand haar bij de start had gezien ontstond er twijfel over haar prestatie in Boston. Toen er vervolgens een getuige bevestigde haar te hebben gezien in de metro viel ze door de mand en bleek vervolgens dat ze deze truc in New York met succes had toegepast.

Slecht doel

In 2005 waren het tientallen loopsters voor het goede doel die op hetzelfde idee kwamen. Jean's Marines namen deel aan de Marine Corps marathon in Washington. Zij hadden de oproep van Jean Marmoreo op haar website wel heel letterlijk genomen. Het motto was 'het maakt niet uit hoe je finisht, als je maar finisht'. Met die opdracht stapten de meeste van de 300 dames enkele kilometers na de start uit de race, namen de metro, en doken vrolijk weer op bij de finish. Alwaar ze hun medailles en een stevige knuffel van het legerpersoneel ontvingen. Maar degenen die wel 4 tot 5 uur bloed, zweet en tranen over hadden voor het goede doel pikten het niet en zo kwam de valse opzet van de dames uit Toronto aan het licht. Ze hebben hun medailles weer moeten inleveren.

autopech

Frederick Lorz kon de auto van zijn manager de schuld geven. Wat al te snel gestart tijdens de marathon van de Olympische Spelen in 1904 stopte hij na 14 kilometer uitgeput met rennen. Zijn manager pikte hem met zijn auto op zou hem terug brengen naar het Olympisch Stadion. Halverwege de terugreis begaf de auto het. Fredrick was intussen voldoende uitgerust, stapte uit en rende verder. Vervolgens liep hij als eerste marathonloper het stadion in alwaar hij de finishlijn passeerde en tot winnaar werd uitgeroepen. Geen videobeelden maar eerlijkheid van Frederick zelf bezorgde de tweede loper zijn verdiende gouden medaille. Frederick won vervolgens de Boston marathon van 1905 geheel op eigen kracht.

Eeuwige roem

Zonder het vals spelen zou niemand nog weten wie Rosie Ruiz en Fredrick Lorz en de Jean's Marines waren. Wanneer je nu hun namen intoetst op google krijg je tientallen hits. Knap hoor.

Blijft de verbijstering van nummer 1147. Die onlangs drie minuten te laat over de startstreep rende van een halve marathon, samen met een even gehaaste dame. Die na een kilometer opeens een zijpad op rende. En een drie kwartier eerder finishte dan hij dat deed. Volstrekt anoniem. Dat dan weer wel.

Feikje Breimer voor ProRun